

Bruksela, dnia 18.11.2015 r.
COM(2015) 572 final

ANNEX 2

ZAŁĄCZNIK

**WYTYCZNE DLA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH DOTYCZĄCE KRAJOWYCH
PLANÓW W ZAKRESIE ENERGII I KLIMATU W RAMACH ZARZĄDZANIA
UNIĄ ENERGETYCZNĄ**

do

**KOMUNIKATU KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY,
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO, KOMITETU
REGIONÓW I EUROPEJSKIEGO BANKU INWESTYCYJNEGO**

Stan unii energetycznej

{SWD(2015) 208}
{SWD(2015) 209}
{SWD(2015) 217 à 243}

WYTYCZNE DLA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH DOTYCZĄCE KRAJOWYCH PLANÓW W ZAKRESIE ENERGII I KLIMATU W RAMACH ZARZĄDZANIA UNIĄ ENERGETYCZNĄ

1. Wprowadzenie

W komunikacie Komisji w sprawie strategii ramowej na rzecz unii energetycznej przyjętym w dniu 25 lutego 2015 r. wyjaśniono, że unia energetyczna wymaga „zintegrowanego zarządzania i monitorowania, w celu zagwarantowania, że działania związane z energią na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym przyczyniają się do realizacji celów unii”.

W październiku 2014 r., w trakcie uzgadniania ram politycznych dotyczących klimatu i energii do roku 2030 Rada Europejska wezwała do „stworzenia solidnego i przejrzystego systemu zarządzania bez zbędnych obciążeń administracyjnych, który pomoże UE w zapewnieniu realizacji wszystkich zakładanych przez nią celów polityki energetycznej”, a w dniu 19 marca 2015 r. stwierdziła, że należy utworzyć „wiarygodny i przejrzysty system zarządzania”. Rdzeniem tego systemu sprawowania rządów będą usprawnione i zintegrowane krajowe plany w zakresie energii i klimatu. System zarządzania będzie opierał się na istniejących elementach składowych, takich jak krajowe programy dotyczące klimatu, krajowe plany dotyczące odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej.

Komisja będzie ściśle współpracować z państwami członkowskimi w zakresie realizacji tych wspólnych celów, aby wspólnie zapewnić pomyślne wdrażanie unii energetycznej, zmniejszenie obciążeń administracyjnych i poprawę przejrzystości dla państw członkowskich, a także zagwarantować inwestorom pewność do roku 2030 i w późniejszym okresie.

Celem niniejszego dokumentu jest przedstawienie państwom członkowskim wytycznych dotyczących procesu opracowywania zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu, a także wskazówek dotyczących głównych elementów tych planów.

W niniejszym dokumencie inauguruje się i wyjaśnia główne etapy stopniowego procesu od chwili obecnej do ukończenia krajowych planów w 2018 r., przedstawiając m.in. główne role i zadania zarówno państw członkowskich, jak i Komisji w całym procesie. W 2016 r. Komisja przedstawi inicjatywę ustawodawczą upraszczającą wymogi w zakresie planowania i sprawozdawczości oraz zaproponuje wzór struktury krajowych planów w zakresie energii i klimatu, aby uzupełnić i dookreślić niniejsze wytyczne.

1. Zasady ogólne i zakres krajowych planów

Krajowy plan powinien opierać się na podejściu holistycznym i obejmować pięć wymiarów unii energetycznej w sposób zintegrowany, przy uwzględnieniu interakcji między różnymi wymiarami unii. Pewne elementy istniejących planów mogą zostać utrzymane w zależności od obszaru i cykliczności procesów planowania. Krajowy plan powinien obejmować okres od 2021 do 2030 r. i opierać się na celach, które każde z państw członkowskich powinno zrealizować w zakresie swojej polityki do roku 2020, a także uwzględniać perspektywę do 2050 r.

Państwa członkowskie mają prawo do kształtowania polityki stosownie do okoliczności krajowych, jednak krajowe plany powinny określać kierunek krajowych celów i polityki w zakresie energii i klimatu w sposób spójny z realizacją wspólnie uzgodnionych celów unii

energetycznej, w szczególności celów na 2030 r. (ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, odnawialne źródła energii, efektywność energetyczna i elektroenergetyczne połączenia międzysystemowe), uzgodnionych przez Radę Europejską w październiku 2014 r. O ile zaś w odniesieniu do redukcji emisji w sektorze nieobjętym ETS podejście przyjęte w decyzji dotyczącej wspólnego wysiłku redukcyjnego będzie kontynuowane do 2030 r., to cele UE dotyczące odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej będą realizowane przez wspólne działania państw członkowskich, jak również za pośrednictwem polityki i środków na poziomie UE.

Bardzo ważne jest, aby krajowe plany zapewniały długoterminową przewidywalność i pewność inwestycji oraz lepszą współpracę i spójność podejścia państw członkowskich do polityki klimatyczno-energetycznej.

2. Treść krajowych planów

Krajowe plany powinny obejmować okres od 2021 do 2030 r., z uwzględnieniem perspektywy do roku 2050, aby zapewnić spójność z długoterminowymi celami politycznymi na szczeblu UE i na poziomie krajowym.

Krajowe plany powinny obejmować następujące elementy:

a) Obecna sytuacja

- Przegląd krajowych systemów energetycznych i kontekstu politycznego krajowego planu w odniesieniu do pięciu wymiarów unii energetycznej (w tym kontekstu makroekonomicznego, emisji gazów cieplarnianych, koszyka energetycznego i sytuacji w każdym podsektorze systemu energetycznego).
- Ocena sytuacji w zakresie obecnej polityki klimatyczno-energetycznej i środków w tym obszarze, w tym mechanizmów wsparcia i systemów podatkowych w odniesieniu do energii ze źródeł odnawialnych oraz efektywności energetycznej w oparciu o doświadczenia związane z realizacją celów na rok 2020 w zakresie energii i klimatu.
- Przegląd głównych zagadnień o znaczeniu transgranicznym, w tym szans i wyzwań dla dalszej współpracy i integracji regionalnej.
- Struktura administracyjna wdrażania krajowej polityki klimatyczno-energetycznej, w tym kompetencje głównych organów administracyjnych i ich wzajemne oddziaływanie.

Krajowe plany mogą opierać się na istniejących krajowych strategiach państw członkowskich w zakresie polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2020, 2030 i na kolejne lata zgodnie z niniejszymi wytycznymi.

b) Cele, polityka i środki dotyczące pięciu wymiarów

Krajowe plany powinny określać cele w odniesieniu do każdego wymiaru unii energetycznej. Jeśli chodzi o cele dotyczące energii na 2030 r., plany te powinny określać wkłady krajowe niezbędne do wspólnego osiągnięcia celów na szczeblu UE. Co się tyczy emisji gazów cieplarnianych w sektorach nieobjętych ETS, plany powinny określać politykę i środki, które doprowadzą do osiągnięcia wiążących rocznych krajowych poziomów ustalonych zgodnie ze zmienioną decyzją dotyczącą wspólnego wysiłku redukcyjnego.

Należy określić oddziaływanie między różnymi wymiarami (np. udział energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej w redukcji emisji gazów cieplarnianych, potrzeby w zakresie infrastruktury wynikające z większego wykorzystania odnawialnych źródeł energii itp.).

W odniesieniu do każdego celu w planie należy przedstawić opis polityki i środków planowanych do osiągnięcia tych celów. Należy w tym kontekście zawrzeć także ocenę wzajemnych oddziaływań polityki w poszczególnych obszarach, aby zapewnić jej spójność i uniknąć nakładania się regulacji.

Bezpieczeństwo energetyczne, solidarność i zaufanie

- Średnio- i długoterminowe cele i standardy dotyczące bezpieczeństwa dostaw, w tym w odniesieniu do dywersyfikacji źródeł energii i dostawców, infrastruktury, magazynowania, reagowania na zapotrzebowanie, gotowości do radzenia sobie z ograniczeniami lub przerwami w dostawach z danego źródła energii oraz rozwoju alternatywnych źródeł krajowych. Cele powinny odnosić się do współpracy regionalnej, a środki wprowadzane w celu ich osiągnięcia powinny być koordynowane na poziomie regionalnym. W tym kontekście krajowe plany powinny opierać się na konkretnych planach dotyczących bezpieczeństwa dostaw (planach oceny, planach działań zapobiegawczych i planach na wypadek sytuacji nadzwyczajnej), które są sporządzane zgodnie z rozporządzeniem w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu.
- Strategie polityczne dotyczące bezpieczeństwa energetycznego w szerszym znaczeniu, w tym inne wybory polityczne, które mają znaczenie w tym kontekście, m.in. dotyczące oszczędności energii i koszyka energetycznego.
- Należy także opisać ogólne podejście polityczne do zapewnienia bezpieczeństwa zewnętrznych dostaw energii, w tym przy użyciu infrastruktury oraz, w stosownych przypadkach, planowane podejście do umów międzynarodowych z państwami trzecimi.

W pełni zintegrowany europejski rynek energii

- Rozwój elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych od 2021 do 2030 r. (stosunek transgranicznych zdolności przesyłowych do zainstalowanej mocy wytwórczej) w perspektywie uzgodnionego celu 15 % na rok 2030, przy uwzględnieniu różnych czynników dotyczących danego państwa członkowskiego, takich jak koszty i potencjalne przepływy handlowe. Należy także wymienić główne planowane projekty, które mają doprowadzić do osiągnięcia niezbędnych wzajemnych połączeń w perspektywie 2030 r.
- Jeśli chodzi o infrastrukturę energetyczną, należy opisać sposób i harmonogram realizacji planowanych krajowych projektów infrastrukturalnych, jak również projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania dotyczących danego państwa członkowskiego. W tym kontekście krajowe plany powinny opierać się na rozporządzeniu w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej.
- Cele dotyczące konkurencji na rynku, integracji i łączenia rynków, stosowania elastyczności w sektorze energetycznym, w tym rozwoju rynków krótkoterminowych, konkurencyjności rynków energii w zakresie reagowania na zapotrzebowanie oraz wdrażania inteligentnych technologii i inteligentnych sieci.
- Ocena wpływu planowanych inwestycji infrastrukturalnych i zmian w zakresie produkcji energii na hurtowe i detaliczne ceny energii i na integrację rynkową z innymi państwami członkowskimi.

Efektywność energetyczna przyczyniająca się do ograniczenia popytu

- Krajowa polityka i środki, które mają przyczynić się do osiągnięcia uzgodnionego unijnego celu w zakresie efektywności energetycznej na poziomie co najmniej 27 % (do 2020 r. zostanie on poddany przeglądowi w celu ewentualnego podniesienia go do 30 %),

z uwzględnieniem prognozowanych oszczędności energii wynikających z realizacji tej polityki i środków, jak również wdrażania obowiązującego prawodawstwa UE.

- Jako wkład państwa członkowskiego w osiągnięcie unijnego celu należy określić ilościowo ścieżkę realizacji oszczędności energii w postaci osiągniętego poziomu zużycia energii pierwotnej i końcowej do roku 2030.
- Krajowa polityka i środki planowane w celu zwiększenia efektywności energetycznej w sektorze budowlanym, w tym krajowe strategie dotyczące renowacji budynków oraz krajowe programy inwestycji w dziedzinie efektywności energetycznej.

Obniżenie emisyjności gospodarki

- Planowane strategie i środki mające na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, obejmujące wszystkie najważniejsze sektory wysokoemisyjne, w tym transport i rolnictwo, służące realizacji wiążących rocznych krajowych poziomów dotyczących sektorów nieobjętych ETS do 2030 r., które zostały ustalone w ramach zmienionej decyzji dotyczącej wspólnego wysiłku redukcyjnego, w perspektywie długoterminowej wizji i celu, jakim jest przejście do gospodarki niskoemisyjnej (2050 r.).
- Krajowa polityka i środki, które mają wesprzeć realizację uzgodnionego na szczeblu UE wiążącego celu wynoszącego co najmniej 27 %, przy uwzględnieniu wdrażania obowiązującego prawodawstwa UE, jak również perspektywy do 2050 r.
- Jako wkład państw członkowskich do wspólnej realizacji celu UE należy przedstawić ścieżkę do osiągnięcia udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto do roku 2030, w tym ścieżki dotyczące odpowiednich technologii, jak również zapotrzebowania na energię elektryczną (zainstalowaną moc i wytwarzaną energię).
- Środki, które zostaną wprowadzone w celu zwiększenia elastyczności systemu energetycznego w odniesieniu do produkcji energii odnawialnej. Sytuacja i plany w zakresie łączenia i integracji rynku energii elektrycznej, regionalne środki dotyczące bilansowania i rezerw oraz ocena adekwatności systemu w kontekście energii odnawialnej. Krajowa polityka i środki, które mają wesprzeć inne technologie niskoemisyjne.
- Krajowa polityka i środki, które mają wesprzeć obniżenie emisyjności transportu.
- Jeżeli państwa członkowskie zamierzają wspierać rozwój konkretnych technologii, plan powinien zawierać również ocenę wpływu takiego wsparcia na ceny energii i na przedsiębiorstwa użyteczności publicznej sektora energetycznego oraz na integrację z rynkami innych państw członkowskich.

Badania, innowacje i konkurencyjność

- Cele, polityka i środki ustanawiane na szczeblu krajowym, aby zapewnić odpowiedni wkład w nowe europejskie podejście do badań i innowacji w celu przyspieszenia przekształceń systemu energetycznego, w szczególności wkład w realizację działań w ramach zintegrowanego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (EPSTE).
- Krajowe strategie polityczne i programy finansowania w dziedzinie badań i innowacji w obszarze energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej oraz innych technologii niskoemisyjnych, w tym w sektorze transportu, jak również strategie

wprowadzania takich technologii na rynek, a także strategii wspierania instytucji badawczych i technologicznych.

- Strategie w zakresie polityki przemysłowej dotyczące konkurencyjności sektora technologii niskoemisyjnych i konkurencyjności w szerszym znaczeniu, w tym dotacji, oraz ich wpływ na wzrost gospodarczy, zatrudnienie i umiejętności, podsektory, finanse i zasoby.
- W stosownych przypadkach, cele dotyczące konkurencyjności systemu energetycznego i jego wkładu w konkurencyjność gospodarki jako takiej, oraz cele dotyczące międzynarodowego handlu technologiami energetycznymi i urzędzeniami z UE oraz dostępu do rynków państw trzecich.

c) Zintegrowane prognozy i wskaźniki

Krajowe plany powinny zawierać oddzielną sekcję dotyczącą prognoz jako podstawy analitycznej planu, w tym scenariusze odniesienia i scenariusze polityczne przedstawiające ocenę istotnych skutków proponowanej polityki i środków. W dwuletnich sprawozdaniach z postępów w realizacji krajowych planów należy oprzeć się na podstawowych wskaźnikach opracowanych przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi, a także na zaktualizowanych prognozach, polityce i środkach.

Ze względu na przekrojowy charakter pięciu wymiarów unii energetycznej cele oraz instrumenty polityki powinny być oceniane i weryfikowane przy użyciu zintegrowanych narzędzi metodologicznych. Z tego powodu krajowe plany powinny zawierać prognozy dotyczące systemu energetycznego i emisji gazów cieplarnianych¹ do 2030 r. i na późniejszy okres, przy uwzględnieniu perspektywy do roku 2050. W prognozach należy uwzględniać np. kontekst makroekonomiczny (np. oczekiwany produkt krajowy brutto i wzrost liczby ludności), zmiany strukturalne w gospodarce, które mogą wpłynąć na system energetyczny i na emisje gazów cieplarnianych, globalne trendy w energetyce (takie jak ewolucję międzynarodowych cen paliw kopalnych), ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla, transgraniczne wzajemne połączenia sieci oraz koszty technologii. Komisja wyda zalecenia techniczne dotyczące tych kwestii, a państwa członkowskie będą musiały jasno zaznaczyć, jeżeli będą zamierzały od nich odstąpić, na przykład ze względu na wymagania danego modelu.

W krajowym planie należy przedstawić co najmniej dwa scenariusze: (i) scenariusz odniesienia oparty na aktualnych trendach oraz istniejącej polityce i środkach na szczeblu unijnym i krajowym; oraz (ii) przynajmniej jeden scenariusz polityczny odzwierciedlający realizację zamierzonych celów krajowych za pomocą dodatkowych strategii i środków dotyczących pięciu wymiarów unii energetycznej, w szczególności celów na 2030 r., jak określono w planie krajowym. Należy uwypuklić potencjalne synergii i kompromisy między poszczególnymi politykami i środkami.

Komisja może wspierać państwa członkowskie, przekazując im dane i analizy. Istotnym przyczynkiem będzie nowy unijny scenariusz odniesienia dotyczący energii, transportu i emisji gazów cieplarnianych, przygotowany w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi. Zostanie on opublikowany w pierwszej połowie 2016 r. Państwa członkowskie mogą także otrzymać scenariusze polityczne i scenariusze wrażliwości, które pomogą im w planowaniu strategicznym, określeniu wspólnych wyzwań i ocenie wpływu

¹ Należy spełnić wymogi w zakresie sprawozdawczości dotyczącej prognoz emisji gazów cieplarnianych, określone na podstawie rozporządzenia w sprawie mechanizmu monitorowania.

polityki wybranej przez poszczególne państwa członkowskie na realizację wspólnych celów unii energetycznej. Unijny scenariusz odniesienia będzie także stanowić podstawę do oceny zbiorowych wkładów państw członkowskich w realizację celów unii energetycznej.

Prognozy krajowe należy przedstawiać w stosownych terminach, by umożliwić ich zagregowanie na poziomie UE, a następnie ocenę ogólnego stanu systemu energetycznego i dokonanych postępów. Należy zatem jasno i przejrzysto przedstawiać poczynione założenia, a także tendencje w zakresie głównych wyników modelowania opisujących system energetyczny.

W sprawozdaniach okresowych z wdrażania krajowych planów państwa członkowskie powinny korzystać z podstawowych wskaźników. W oparciu o wskaźniki zaproponowane w ramach politycznych dotyczących klimatu i energii do roku 2030 oraz o wskaźniki już włączone do zestawień dotyczących poszczególnych krajów Komisja przedstawia w dokumencie roboczym² koncepcję i wstępną analizę podstawowych wskaźników służących do monitorowania postępów w realizacji celów unii energetycznej. Proponuje się w nim wskaźniki dotyczące pięciu wymiarów unii energetycznej, na przykład cen energii, konkurencyjności, dywersyfikacji importu energii, obniżenia emisyjności, badań i innowacji lub funkcjonowania rynku energii.

3. Współpraca regionalna w zakresie opracowania krajowych planów

Funkcjonowanie unii energetycznej wymaga, aby państwa członkowskie koordynowały prace nad polityką energetyczną i współpracowały w tym zakresie. Krajowe plany powinny zatem od początku opierać się na konsultacjach w regionie.

Państwa członkowskie powinny identyfikować obszary nadające się do wspólnego lub skoordynowanego planowania w regionie oraz przeprowadzać konsultacje regionalne na wczesnym etapie przygotowań. Różne krajowe plany w regionie powinny uzupełniać się i w miarę możliwości wzajemnie się wzmacniać, wykorzystując mocne strony poszczególnych krajów tego regionu, by stawić czoła stojącym przed nimi wyzwaniom w najbezpieczniejszy i najbardziej oszczędny sposób. Należy poświęcić szczególną uwagę zapewnieniu skoordynowanego podejścia do rozwoju nowych zasobów energii i infrastruktury.

Wspólne podejście i wspólne cele mogą zwiększyć długoterminową przewidywalność i pewność inwestycyjną. Koordynacja polityki różnych krajów powinna więc zapobiegać niekorzystnym zachętom i łagodzić ewentualne negatywne skutki polityki danego kraju dla pozostałych państw członkowskich. Plany powinny zatem zawierać ocenę oddziaływania celów i polityki przewidzianej w planie na pozostałe państwa członkowskie w regionie oraz proponować sposoby wzmocnienia współpracy regionalnej we wszystkich dziedzinach polityki i podsektorach.

Do tego celu można wykorzystać istniejące ramy współpracy regionalnej, w tym strategie makroregionalne. Komisja będzie brać aktywny udział w tym procesie i wspierać rozwój odpowiednich nowych forów. Ważna jest równowaga w regionie, umożliwiająca współpracę w różnych wymiarach unii energetycznej.

W 2016 r. Komisja wyda bardziej szczegółowe wytyczne dla państw członkowskich dotyczące współpracy regionalnej w kontekście realizacji celów unii energetycznej.

4. Sprawozdania z realizacji planów i aktualizacje

² SWD(2015)243.

Począwszy od 2020 r., państwa członkowskie powinny co dwa lata składać sprawozdania okresowe z wdrażania krajowych planów. Sprawozdania te będą ważnym instrumentem, który pomoże wszystkim państwom członkowskim zorientować się, jak wygląda realizacja celów unii energetycznej.

Komisja przedstawi sprawozdanie z postępów w rocznym sprawozdaniu na temat stanu unii energetycznej.

W latach 2021–2030 przewidziana jest jedna aktualizacja krajowych planów w celu uwzględnienia zmian okoliczności i wprowadzenia poprawek dotyczących wspólnie uzgodnionych celów unii energetycznej, w szczególności celów na 2030 r. w zakresie klimatu i energii. W razie potrzeby można przewidzieć dodatkowe aktualizacje dotyczące konkretnych środków politycznych przewidzianych w krajowych planach.

5. Procedura i harmonogram

Przygotowanie krajowych planów będzie procesem dynamicznym. Rezultaty zbliżających się procesów ustawodawczych dotyczących kluczowych aktów prawnych UE w tej dziedzinie będą miały wpływ na kształt i realizację polityki krajowej, jednak prace nad krajowymi planami muszą rozpocząć się w 2016 r., tak by mogły zakończyć się na długo przed 2020 r., przy uwzględnieniu odpowiednich przepisów UE.

Istniejące obowiązki w zakresie sprawozdawczości i planowania w obszarach polityki, w których obowiązują cele na 2020 r., pozostaną niezmienione do roku 2020. Sprawozdania te będą zsynchronizowane z nową procedurą dotyczącą krajowych planów w zakresie energii i klimatu. W odniesieniu do okresu po 2020 r. Komisja przedstawi w 2016 r. inicjatywę ustawodawczą optymalizującą wymogi w zakresie planowania i sprawozdawczości, aby ograniczyć obciążenie administracyjne i zapewnić spójność, uproszczenie i konsekwencję różnych strumieni planowania i sprawozdawczości, przy jednoczesnym utrzymaniu jakości przekazywanych informacji i danych. Komisja i państwa członkowskie powinny być w stanie skonsolidować i zoptymalizować pewną część sprawozdań przed 2020 r. w przypadkach, w których można tego dokonać bez zmian ustawodawczych i bez wpływu na istotne zobowiązania. Komisja daje przykład takiej konsolidacji sprawozdań okresowych w pierwszym sprawozdaniu na temat stanu unii energetycznej.

W tabeli na końcu niniejszej sekcji zamieszczono harmonogram prac nad krajowymi planami w zakresie energii i klimatu, przedstawiający działania państw członkowskich i Komisji.

Wzywa się państwa członkowskie, by do jesieni 2016 r. przedstawiły pierwsze wyniki zintegrowanych prognoz do celów scenariusza odniesienia. Należy zainaugurować dyskusje z innymi państwami członkowskimi na poziomie regionu. W tym samym roku Komisja sfinalizuje unijny scenariusz odniesienia z 2016 r., przedstawi wzór krajowych planów oraz wyda wytyczne dotyczące współpracy regionalnej. W trakcie 2016 r. zostaną przedstawione odpowiednie wnioski ustawodawcze w sprawie zmienionej decyzji dotyczącej wspólnego wysiłku redukcyjnego, a także energii odnawialnej, efektywności energetycznej, struktury rynku oraz optymalizacji obowiązków w zakresie planowania i sprawozdawczości.

W 2017 r. powinien rozpocząć się proces polityczny dotyczący krajowych planów, aby umożliwić zdobycie szerokiego poparcia politycznego dla planów na szczeblu krajowym i regionalnym oraz zakończenie konsultacji z zainteresowanymi stronami. Do marca 2017 r. należy przekazać Komisji zintegrowane prognozy zarówno do celów scenariusza odniesienia,

jak i scenariusza politycznego³. Prognozy te będą stanowić kluczowy wkład do krajowych planów państw członkowskich. Projekty krajowych planów powinny zostać przedłożone Komisji w 2017 r. Następnie odbędą się konsultacje z pozostałymi państwami członkowskimi i Komisją, ze szczególnym uwzględnieniem wspólnego osiągnięcia unijnych celów w zakresie energii. W dalszej kolejności Komisja wyda zalecenia dotyczące projektów krajowych planów i przedstawi je w sprawozdaniu w sprawie stanu unii energetycznej.

W 2018 r. należy przedłożyć Komisji ostateczne wersje planów, uwzględniające wyniki konsultacji z innymi państwami członkowskimi, zalecenia Komisji i właściwe przepisy UE. Następnie Komisja przedstawi sprawozdanie w sprawie stanu unii energetycznej obejmujące pierwszą zbiorczą ocenę krajowych planów w zakresie energii i klimatu.

Jeśli chodzi o uzgodnione na poziomie UE cele na 2030 r. dotyczące energii odnawialnej i efektywności energetycznej, Komisja oceni wspólne wysiłki przedstawione w krajowych planach państw członkowskich w perspektywie osiągnięcia tych celów. Aby uzupełnić działania państw członkowskich i zapewnić realizację celów, w 2016 r. Komisja zaproponuje politykę i środki na szczeblu UE w ramach nowej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii oraz zmienionej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej. Konkretnie zastosowanie niektórych z tych środków zostanie określone na późniejszym etapie w zależności od wspólnych wysiłków państw członkowskich przedstawionych w krajowych planach oraz od sprawozdań okresowych z realizacji celów unii energetycznej.

W toku tego procesu Komisja będzie regularnie organizować spotkania i uczestniczyć w dialogu z państwami członkowskimi, aby udzielić im wsparcia technicznego, monitorować prace nad planami oraz omawiać dalsze kroki.

W procesie zarządzania zapewnione będzie odpowiednie zaangażowanie wszystkich właściwych instytucji europejskich, w szczególności Rady i Parlamentu Europejskiego.

³

W celu uproszczenia termin zostanie ustalony w taki sposób, aby można było wykorzystać te prognozy na potrzeby spełnienia wymogów w zakresie sprawozdawczości dotyczącej prognoz emisji gazów cieplarnianych, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie mechanizmu monitorowania.

Tabela: Harmonogram prac nad krajowymi planami w zakresie energii i klimatu

	Państwa członkowskie	Komisja Europejska
2016	<ul style="list-style-type: none"> • Rozpoczęcie prac nad całościową strategią, głównymi celami i przeglądem polityki w ramach krajowych planów energetycznych i klimatycznych • Opracowanie zintegrowanych narzędzi metodologicznych na potrzeby scenariusza odniesienia i scenariusza politycznego jako podstawy analitycznej krajowych planów oraz przedstawienie pierwszych wyników scenariusza odniesienia • Rozpoczęcie konsultacji z zainteresowanymi stronami w sprawie krajowych planów • Rozpoczęcie dyskusji na temat przygotowania planów krajowych z innymi państwami członkowskimi regionu 	<ul style="list-style-type: none"> • Zakończenie prac, we współpracy z państwami członkowskimi, nad unijnym scenariuszem referencyjnym z 2016 r. • Sporządzenie wzoru krajowych planów, w tym podstawowych zmiennych i parametrów dotyczących krajowych zintegrowanych prognoz • Wydanie wytycznych dotyczących współpracy regionalnej • Przedstawienie wniosków ustawodawczych w sprawie zmienionej decyzji dotyczącej wspólnego wysiłku redukcyjnego, w sprawie energii odnawialnej, efektywności energetycznej (w tym w sektorze budownictwa), struktury rynku oraz optymalizacji obowiązków w zakresie planowania i sprawozdawczości • Zorganizowanie spotkań technicznych z państwami członkowskimi, np. dotyczących narzędzi metodologicznych i podstawowych wskaźników • Przedstawienie drugiego sprawozdania w sprawie stanu unii energetycznej
2017	<ul style="list-style-type: none"> • Zakończenie konsultacji z zainteresowanymi stronami oraz konsultacji regionalnych w sprawie krajowych planów • Udział w krajowych procesach politycznych dotyczących krajowych planów • Przekazanie Komisji zintegrowanych prognoz zarówno do celów scenariusza odniesienia oraz scenariusza politycznego • Przedłożenie Komisji projektów krajowych planów na podstawie wytycznych Komisji w sprawie krajowych planów i ich wzoru 	<ul style="list-style-type: none"> • Udzielenie państwom członkowskim wsparcia technicznego w przygotowaniu krajowych planów • Ułatwianie i wspieranie regionalnych konsultacji z innymi państwami członkowskimi w sprawie krajowych planów, w tym ustanowienie odpowiednich forów • Zorganizowanie konsultacji z państwami członkowskimi w sprawie projektów krajowych planów i wydanie zaleceń dotyczących projektów planów • Przedstawienie trzeciego sprawozdania w sprawie stanu unii energetycznej
2018	<ul style="list-style-type: none"> • Zakończenie prac nad krajowymi planami z uwzględnieniem wzajemnej oceny przeprowadzonej 	<ul style="list-style-type: none"> • Wsparcie państw członkowskich w ukończeniu krajowych planów • Przedstawienie czwartego

	<p>przez państwa członkowskie oraz zaleceń Komisji</p> <ul style="list-style-type: none">• Przedłożenie ostatecznych krajowych planów w zakresie energii i klimatu	<p>sprawozdania w sprawie stanu unii energetycznej, obejmującego pierwszą zbiorczą ocenę krajowych planów w zakresie energii i klimatu, które zostanie przedłożone Radzie i Parlamentowi</p>
--	--	--